

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 18.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS.

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Donderdag

15 Febr. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Debating.
Vrije Studie.
Societeit Phoenix.
Lustrumplannen, door C. W.

Delftsche Studenten-Bond.

D. S. Debating-Club „Logika”.

Gedachten en gedichten.

Herinnering.
Ontmoeting, door Jopie.
Zomeravond, door L. B. I.
Aan Jan van Wieck, componist, door d'Armagnac.
Bosch-idylle, door Vogelvriend.
Van een Knaapje, door Ascrot.

Vereenigingen.

Geloof en openbaring.

Ingezonden door H. W. H.

Feuilleton.

De Techniker, door Chétic.

Berichten en mededeelingen.

Lijst van Vergaderingen.

Delftsch Studenten-Corps.

Debating.

't Roode Delft!

Bij wie klinkt nog niet iets na van dien roep die de Delftsche Studentenmaatschappij in de jaren 1899 en volgende had.

Toen vele vaders en ook vele ordelievende vaderlanders zich bezorgd maakten over die besmette omgeving en vreesden voor een roode ingenieursvloed.

Zoo erg was het niet, maar wel was er in die jaren een groep Delvenaren die zeer veel belang stelde in al wat de Koude Maatschappij betrof en voor een deel ook door het idealistische socialisme aangetrokken werden.

Een dezer was Th. van der Waerden, die a. s. Donderdag, nu bovendien met een tiental jaren praktijk uit de K. M. gewapend, nog eens van die roode kleur zal komen getuigen.

De roode vloed is niet gekomen, zelfs zoeken wij heden ten dage met een lantaarntje naar de enkele roode spikkels die zich nog vertoonen. Bovendien wordt ook beweerd dat met het verdwijnen dezer kleur ook de belangstelling in zaken de K. M. betreffende ten eenenmale verdwenen is.

Maar dat mag niet, de K. M., daar worden wij per slot allen tegen wil en dank ingezonden, wij moeten onszelf dus reeds vooraf van veel rekenschap vragen.

En het is daarom dat wij meenen dat er belangstelling moet wezen, al uitte zich deze dan in felle tegenstand tegen de roode stroom.

Bovendien: wanneer de naam het „roode” Delft slechts een verouderde roep is, mogen in de Delftsche Studenten Debatingclub onderstaande stellingen niet zonder duchtige bespreking blijven.

I.

De leuze „Algemeen Kiesrecht”, zonder meer, heeft haar betekenis verloren.

II.

In hoeverre een regeling van A. K. een democratisches karakter zal hebben, hangt in de eerste plaats af van de strijdkracht der arbeidersklasse op het oogenblik van het tot stand komen.

III.

Een concentratie van alle „vrijzinnigen” is niet in het belang van een onverzwakt A. K.

IV.

Dit belang zou vooral geschaad worden, indien de sociaal-demokratie direkt of indirekt tot zulk een concentratie toetrad.

Vrije Studie.

A. s. Donderdag 22 Februari 1912 zal Dr. John. R. Mott voor „Vrije Studie” een lezing houden over: „The importance of the World's Student Christian Federation in promoting: World-peace and Internationalism”.

De lezing zal 's avonds 8 $\frac{1}{2}$ ure aanvangen in de Eetzaal van de Soc. Phoenix. Voor introductie houdt het Bestuur zitting op de S. P. van 4 $\frac{1}{2}$ —5 $\frac{1}{2}$ ure a. s. Dinsdagmiddag. Of men wende zich schriftelijk tot den heer P. Landberg, Rotterd. weg 173.

Societeit Phoenix.

Door de heeren C. Tellegen, C. G. Krayenhoff van de Leur, J. C. L. Smit, F. J. M. Goslings, J. H. van Rossem en E. Hijmans Jr. is het volgende voorstel tot wijziging van het Reglement der Tafel bij het Bestuur ingediend:

Art. 2. Nu luidende:

Het Bestuur beslist welke groepen eventueele opengevallen plaatsen zullen innemen.

Te wijzigen als volgt:

Geven zich meer groepen op dan tafels beschikbaar zijn dan hebben zij, die het langst societeitslid zijn, den voorrang.

Een groep van ouderen dan vierdejaars komt echter slechts bij gebreke van anderen in aanmerking.

Bij gelijke jaren beslist het lot.

Lustrumplannen.

In 'teinde der vorige week ontvingen we een circulaire der Feestcommissie, die ons kwam herinneren aan de noodige voorbereiding voor het lustrum. Nadat na eerste, vluchtige lezing we het wonderlijk vonden en niet begrepen; deed een ernstige studie ons juist zien, hoe de algemeene idee van de commissie over de samenstelling der reüniefesten, met verblijdende helderheid in het stuk was neergelegd.

Veel tijd voor plannen maken is er waarlijk reeds niet meer, maar dit is niet de schuld der commissie. En bovendien is dat het ergste nog niet, daar het vooral aankomt op een gelukkige ontdekking, het vinden van een mooi gegeven, dat later nog wel beter uitgewerkt kan worden. Wanneer maar een leidende gedachte gegeven wordt, die bij ontwikkeling belooft iets goeds te kunnen worden en die ontwikkeld kan worden, dan is dit al heel mooi.

Niet genoeg kan er op aangedrongen worden, dat iedereen zoekt naar en denkt over een dergelijk voorloopig plan. Zonder twijfel is het moeilijk iets geschikts te vinden, maar ieder corplid, onafhankelijk van alle andere omstandigheden, kan hier zijn corps van dienst zijn; een gelukkige

ingevening kan bij een ieder ontstaan. Het zal dan een groote eer en voldoening voor hem moge zijn, als het corps ten slotte zijn plan kiest om uit te voeren.

Bij de vele gelegenheden dat in den laatsten tijd de studenten-toestanden ter sprake zijn gekomen, is er ook van buitenaf — en zeker niet door de eersten de besten — op gewezen, dat de weelde te hoog werd opgevoerd. De lustra der laatste jaren zijn allen allengs geworden zeer schitterende, maar eigenlijk door de studenten alleen betaalde feesten. Dit werd betreurd, er werd gevraagd naar meer eigen werk; er werd gewezen op de steeds stijgende financiële lasten. En werkelijk wanneer we zien hoe aan de eene kant corpsen hun feesten steeds rijker en duurder maken, en hoe aan de andere kant de sociale verhoudingen veranderen, rijst de zeer rechtmatige twijfel of men zoo wel op de goede weg is.

Daarom zal de aard, de leidende gedachte van ons komende lustrum van zooveel belang zijn.

Of het zal zijn hoogtepunt weer vinden in een schitterende maskerade, geheel in den geest der vorige lustra, die veel geld zal kosten en die men mooi zal vinden, maar die de achting voor het corps en de positie van het corps weinig goed zal doen.

Of Delft zal voorgaan en zal de eerste durven zijn, die breekt met de mooie vertooningen, waaraan het publiek gewoon is geraakt. Dan zullen er zijn, die pruilen; maar als op andere manier met eigen krachten waarlijk iets goeds wordt gepresteerd, dan zal men over 't geheel toch juist er het corps te hooger om achten en het zou de positie van van het corps zeer veel goed doen.

De groote moeilijkheid is echter nu zoo'n andere vorm voor de feesten te vinden, naar den geest der tweede mogelijkheid. Dat is niet de variatie op een zelfde thema, dat moet iets geheel nieuws zijn. Het is de kwestie op nieuwen voet, minder kostbaar, een feest te geven ter eere der reunisten, een studentenfeest met het echte, jonge enthousiasme van het studentenleven.

Wel stipt de commissie eenige mogelijkheden aan en ware het te probeeren, daarmee een plan in elkaar te zetten, maar allereerst wordt gevraagd naar andere gedachten, eigen ideeën, originaliteit.

Het is tijd, dat we onze gedachten laten gaan over de komende reuniefeesten. Het lustrum is in 't zicht en het is van groot belang voor het corps hoe het gevierd zal worden. Bij het lustrum zal het corps kunnen toonen wat het is, kunnen toonen aan de buitenwereld, dat er werkelijk nog kracht en idealisme in leeft.

Er wordt gevraagd om lustrumplannen. En wanneer iemand er in zal slagen een goed plan te bedenken, dat afwijkt van de gewone vorm der lustra, dat goedkooper en studentikoozer is; wanneer iemand er in zal slagen de wenschelijkheid iets anders te geven, te maken tot een werkelijke mogelijkheid; dan, wij herhalen het, zal hij naar veler en ook naar onze meening, het corps een zeer grooten dienst bewijzen.

Feuilleton.

De Techniker.

In Delft heb ik hem leeren kennen. We waren tot op zekere hoogte vrienden. Nooit ontmoette ik iemand in mijn leven, die zoo „techniker” was. Hij was een man van ijzer, een grootsche figuur.

Daar was in hem geen plaats voor iets kleins. Hij was een werker, een gezond karakter, één stoere kracht.

Nu is hij beroemd, hij verdient het. Hij heeft de spoorwegen op Sumatra tot stand gebracht, hij heeft het ijzer doen zegevieren over de moeilijkste hindernissen, hij is één onzer allereerste technikers.

Toch hebt ge misschien gehoord, hoe het ongeluk bij de A. . . ., nu al jaren geleden, eigenlijk zijn schuld was. Weet ge het niet? Wel, ik zal het U vertellen: het was de vrouw in zijn leven.

Zooals ik zeide, in Delft waren wij tot op zekere hoogte vrienden. Ik bewonderde zijn groot en flink karakter, zijn gezonde, krachtige natuur. Hij was een werker. Hij kon vroolijk zijn, maar de fijnheid van het geraffineerde feesten drong niet tot hem door. Hij was eenvoudig en kende niet de veelzijdigheid en diepte van het echte mensch-leven.

Ik bemoeide mij in dien tijd al veel met literatuur en kunst, ik leefde het leven zoo veel ik kon in al zijn fijnheid, door al zijn nuances, ik ging veel uit en trachtte mensch

Er wordt gevraagd, dringend gevraagd om lustrumplannen. En vooral naar nieuwe oorspronkelijke plannen. Er wordt gevraagd naar initiatief; hoe Delft, als het breken wil met het oude, het nieuwe zal moeten inrichten.

Dat is niet een kwestie van de commissie, dit is een kwestie van het geheele corps. En laat men daarom zelf zijn krachten inspannen en in alle kringen de zaak bespreken. Laten velen plannen maken en insturen!

Dit alles is meer gezegd, het behoorde niet meer gezegd te moeten worden en toch moest het nog meer worden gezegd.

C. W.

Delftsche Studenten-Bond.

D. S. Debating-Club „Logika”.

Maandag 26 Februari, des middags te half drie, zal Dr. John R. Mott een lezing houden op de bovenzaal der Sociëteit „Eensgezindheid”. Onderwerp: „The technical students and the social questions of this time”.

De vergadering is toegankelijk voor leden van „Logika” en van den D. S. B. en voor geïntroduceerden.

Introductie (ook voor niet-studenten) bij de bestuursleden.

De Secretaris,

Koonmarkt 101.

A. BAARS.

Gedachten en Gedichten.

Herinnering.

Ik zie haar nog,
Zooals zij stond voor 't clubgebouw,
Met blijde oogen, 't frisch gelaat
En tint'lend van de kou.

Ik zie haar nog,
De slanke leën vlug reppend op 't ijs,
In 't groen jacquet, 't donker bont,
Een hoed met pluim van grijs.

Ontmoeting.

Met kleine passen liep hij; het was druk op straat. Op een der meest drukke gedeelten der stad zag hij zich genoodzaakt even stil te staan, onmogelijk als het hem werd zich een weg te banen door de warrelsdichte menschenmassa.

In zijne onmiddellijke nabijheid stond een meisje. Plots kwam eene vreemde ontroering over hem, toen haar oogen hem tegenglansden. Als eene flikkering voelde hij zijn oogen

te zijn. Naast hem was ik iets zwaks, verwekenlijkt, en toch zag hij in mij iets van fijnere beschaving, wel gedegenereerd maar toch hooger van geest. Hij was toen in zijn sturm en drangperiode en wilde mij volgen op mijn brooze pad van kunstfijnheid en levensdiepte.

Het was zijn weg niet, hij was er te gezond, te sterk voor, maar ik deed, wat hij verlangde en introduceerde hem overal in mijn wereld.

Het was juist in den tijd, dat ik verliefd was op een mooi en zeer geestrijk meisje. Ik aanbad haar uit de diepste diepte van mijn dichtershart, ik zond haar de vurigste en zoetste minneliederen, één lach van haar maakte me zielsgelukkig en een hard woord diep ellendig.

Nonnie was mooi, ik zie haar nog voor me. Eenigszins donker type met diep-liggende zwarte oogen, zoo vol smachtenden glans en zwevenden weemoedstrek. Ze was een dweepster, een lieve dweepster, ongedurig en onrustig. Zeer ontwikkeld, met heel fijn, diep gevoel begaafd, was ze beslist; maar er was geen zekerheid van zelf-natuur in, geen houvast, ze was zwak van zenuwen; één onrustig, nooit bevredigd verlangen.

Nonnie genoot van mijn aanbidding, van mijn rijke liefde; ze had mij ook wel lief, maar ze wilde het vooral niet te veel toonen, om zoo veel mogelijk te genieten van mijn dichterspassie.

Ik stelde hem aan Nonnie voor. De eerste indruk, dien zij op hem maakte, was reeds beslissend. Hij was verder stil dien avond, hoe weinig kon hij zich zelf verbergen! Ik was trotsch op mijn Nonnie, op den indruk, dien zij op hem gemaakt had en ik praatte veel met hem over haar

even hel open gaan, als schrok hij hevig; dan was zij hem als een teer waas, waaruit zachte glanzende oogen, die hij zag in sterke trilling, hem verwarden.

Een bijna onmerkbaar oogenblik verroerde hij zich niet als vastgehouden door dat wazig tot visioen geworden aangrijpend beeld, nauwlijks wetend de menschenmassa, die zich in schuifelend-suizend geraas langs hem heen bewoog.

Het meisje was hem al voorbijgelopen; dadelijk hadden zich de menschen achter haar aaneengesloten, als om haar aan zijn starende oogen te ontrekken. Hij vervolgde nu ook zijn weg en het gelukte hem langzamerhand zich met geweld meer en meer van het visioen vrij te maken. De lichte bloedgolf, die hem naar het hoofd gestegen was, maakte hem wat kalmer en de werktuiglijk aangestoken cigarette deed hem ook rustiger worden. Toch bleef hij nog een tijdlang verwonderd en wonderlijk aangedaan door deze nieuwe vreemd-vage emoties.

JOPIE.

Zomeravond.

Een fragment.

En langzaam zonk de zonne weg
Achter de donkere boomen;
De rozen staan in schemerschijn
Zoo roerloos stil te droomen.

Hun wazig-witte bloemenpracht
Doortrilt een zonne-geuren.
LJl spant de lichte avondlucht
In blauw-turquoise kleuren.

L. B. I.

Aan Jan van Wieck, Componist.

Gebenedijde! Als eens aadl'aars vlucht
Is mij Uw spel dat, machtig opgestegen,
Breed uitwiest in de lichte avondlucht
Of zachtken ruischt als milde Juni-regen.

'k Beluister zwijgend dien gewijden zang,
En droom mij weg in liefelijke lusten.
Ik vaar bij maanlicht aan azuren kusten....
O, kon dit altijd duren, eeuwen lang! —

Dan rijst gij op, en in Uw zachte oogen.
Lees ik een weemoed om voorbij geluk....
Vriend, reik m'Uw hand en laat ons sámen pogen
Te torschen 's levens martelenden druk! —

Febr. 1912.

D'ARMANAC.

en hemelde haar op tot de meest wonder-mooie schoonheidsfee.

Dan zat hij stil te luisteren, bleek; hoe moeten mijn woorden hem door de ziel gesneden hebben!

Nonnie had al gauw gemerkt, hoe hij haar bewonderde. Zij vond het aardig, hij was nog zoo'n kind, vond ze, en ze hield er van met hem te spelen.

Zoo ging zijn leven een poos voort, hij werkte weinig en was zich zelf niet meer. Het was voor hem den weg van verderf.

Tot er een dag kwam, een lentedag, zoo helder en goed en licht als geen andere. De jonge knoppen sproten open en een heerlijke bloesemgeur van jong leven hing weelderig in de blauwe lucht.

Nonnie en hij waren van de anderen afgeraakt, alleen: Alles rondom was liefde. Toen kon hij zich niet meer bedwingen en hij nam Nonnie in zijn armen en kustte haar. Nonnie liet het toe, het was spel voor haar, maar zoo waren ze één middag samen met hun liefde. Toen is hij heen-gegaan, en heeft alleen gestaan in de natuur; hij zag het roode zonne-sterven en hij won zijn strijd.

's Avonds kwam hij bij mij, en vertelde mij alles. Hij noemde zich een ondankbare ellendeling en vroeg mij, of ik hem vergeven kon. Den laatsten tijd was zijn leven een wonder geweest, niet geheel ongelukkig, maar wel slecht, nu was het voorbij. Hij had zich nu overwonnen, hij zou zijn plicht weer gaan doen en gaan werken.

En hij ging weer werken. Hij werkte als geen ander, zoo helder, zoo groot. Daàr hoorde hij met zijn gezonde kracht, hij was een man van ijzer.

Bosch-Idylle.

Hoor de zwarte lijster fluiten
Kwinkeleeren is zijn vak.
Zie de meesjes, die kornuiten
Klaut'rend steeds van tak op tak.

In 't beekje plast en klettert
't Vlugge waterhoentje rond,
In den boom een spreek, die schettert,
Krast een kraai? 't Is al te bont.

Als een papagaai in 't Zuiden
Aapt de spreek de vogels na,
Ziet, hoe zit hij daar te fluiten,
Zijn talent komt hem te sta.

Onder door de bruine blaren
Scharrelt 't winterkoninkje,
't Bouwt van mos en hooi en haren
In den heg haar woninkje.

't Is er vroolijk, 't er prachtig
Op dat plekje in het woud.
Voog'lenzang, zoet maar toch krachtig!
Stadsgewoel! bah, 't laat me koud.

Daar te dwalen, daar te luist'ren
Is mijn hoogste ideaal,
Als de blaad'ren flauwkens fluist'ren
En er kweelt de nachtegaal.

VOGELVRIEND.

Van een knaapje.

Er was eens een knaapje, dat in den zonnenschijn liep. En al waren zijn oogen groot-open, toch zagen zij niets. Een merel wipte voorbij, de struiken in; maar nog zagen de oogen niets. Dat kwam, omdat, ja misschien wel de zonnenschijn het knaapje had meegenomen, naar het mooiste wat hij bezat: het land van droomen. Zie, daar trekt het zijn wenkbrauwen op; wat zouden wel zijn fantasiën zijn? Misschien de stille grintweg over de hei, die hij verleden jaar eens zag; je weet wel dan kreeg je daar ineens zoo'n boschje, daar was het zoo blauw geweest, en daar had een man geloopt; — of zou ons knaapje denken aan den voetbal die gisteren bijna in 't water gegaan was? Hij liep maar steeds in den zonnenschijn.

Toen kwam hij op dat zonnige paadje een huppelend meisje tegen. Dat was het eerste wat hij zag; het speet me voor het droomenland. Want zie, dat meisje was wel bijna een engeltje, de zon maakte de haren tot zacht-gouden

O, zooals hij daàr voor me stond! Hoe kinder-mooi was de eenvoudige ziel van dien ijerman, toen hij daar biechte.

En ik daartegenover met mijn verwrongen geweten, met mijn geroutineerde aanstellerij, met mijn veelzijdige diepte, zoo donker en onzeker. Maar ik speelde mijn rol en gaf hem vergiffenis! Bittere levenskunst!

Mijn liefde voor Nonnie duurde nog langen tijd. Nonnie hield ook van mij en wij hebben heel wat gelukkige uren doorleefd.

Maar er zijn zoo veel mooie meisjes en een dichter is zoo vaak verliefd. O, dat akelig samengestelde dichtershart!

Nonnie treurde ook niet lang over mijn verloren liefde. Ze leefde verder haar leven van fijne weelde en geraffineerd liefde-spel.

Maar nog toen ze mij liefhad, had ik gemerkt, dat er iets ontstaan was in haar donker binnenste, dat ze zocht te verbergen, waarvoor ze zich zelf schaamde. Ze verborg het diep en wilde het zelve niet weten.

Ze bleef meelevend, meer haast nog dan vroeger, heel dat leven van kunstig liefde-spel en smachtende muziek en romantische gedichten, dat leven van kunstige geestes-speling en intellectueelste beschaving.

Maar in dat verborgen hoekje van haar onrustige ziel groeide iets. Daar leefde een herinnering aan een schoonen lentedag, aan een mannelijke omarming, vrij van alle kunstige omkleeding, eenvoudig en waar.

Het groeide en groeide in haar. Ze had de liefde genoten van dichters en kunstenaars, maar het had haar nooit kunnen voldoen. Ze verlangde naar een man.

O, ja, hij was onbeholpen, niet geestig en fijn bespraakt.

krullen en de zon maakte listig gebruik van haar huppelend gaan en tooverde schaduw na lichtschijn; maar toch was het een werkelijk meisje, dat liep naast ons droomoogig knaapje. Ik tenminste heb het heel zeker gemeend. Maar het knaapje meende het anders. Hij had nu eenmaal die oogen, die alles zien fantasio-gloed; en het was of daar liepen hand in hand in den zonneshijn twee blonde onwezenlijkheden. Dan keken ze elkander heel vriendelijk eens aan, stonden stil en lachten een poosje en lachende stapten ze door tot een koe, slaande met haar staart, opzag als zij juist genoeg had gedronken. Of verder weer vroeg het stroomende water onder een brugje al hun aandacht, terwijl ze leunden over de leuning.

Hand in hand gingen ze verder, nu door de laan, waar zij traden van licht in duister, van duister in licht. Als de zon hun omgolft met goud is het de droom weer van lichte mystiek, als ze zijn in de stammenschaduw denk ik aan het knaapje, dat alleen in de zonneshijn liep, nu, na het zien van het meisje, verloren heeft zijn droomgewaad. Hun gaan wordt een deinen, omhoog in lichte liefalligheid, omlaag in niet-prettige werkelijkheid. Maar het knaapje heeft dat alles anders gezien: een lichte of een duistere droom, een altoos heerlijke droom. En het meisje, zorgeloos als de zonneshijn of teer-aandoenlijk als de schaduw-gedeelten, genoot onbewust de fantasio-geest van het knaapje. Lachend of stil gingen zij verder.

Hebt ge weleens in groot-open oogen, verweg in droomen soms éven dat lichtje gezien van een ver huiverende triestheid? Ik zag het in de oogen van het knaapje, en dacht aan het land van de droomen.

Toen kwamen zij aan het bosch, waar de beuken heel hoog en heel dicht zijn en waar men altoos denkt aan zachtgroen mos en drooge slooten vol doode blaren; daar moet je doorloopen, die ruischen dan zoo gezellig. Het knaapje en meisje hand in hand gingen het bosch in vol schaduw en hand aan hand liepen ze door de gele blaren, die warrelend hun dan omstoven; hun lachen klonk door het bosch. Maar ze mochten niet lachen, daarvoor was het bosch veel te rustig en veel te donker. In een bosch moet je stil zijn, heel stil. Ik hoopte, dat ik alleen dat zou weten, en dat het knaapje nog alles zou zien in den droom van het lichte zonnegestraal. Maar, als veel wat ik hoopte, gebeurde dit niet. Er was een opene plek in het bosch; en toen zij daar kwamen, wisten zij beiden dat schaduw en stilte heerschten tusschen de stammen, dat daar naar alle zijden hen wachtte schemering en geuren van sterven en weer herbloeien. En zij fluisterden zacht in droefenis over hun dwalen naar dit vreemde oord.

Maar het meisje nam stil de hand van het knaapje om verder te gaan langs de kronkelige paden. Nog droomde hij voort en nog was de werkelijkheid ver. Doch de droom van de zon was geweken en licht kwam een beklemming die straks het ontwaken moet geven. De stammen zuilden omhoog, krachtig en onveranderlijk, en boven in de kruinen

Maar ze had hem gezien met zijn eenvoudige liefde, zoo echt, zoo waar. Hij was krachtig, hij was een man.

Hoe was het hem gegaan ondertusschen?

Hij was als jong ingenieur bij de Indische Staatsdienst. Waren anderen onhandig en slap, hij was te gebruiken, hij kon aanpakken. Hij dacht aan geen andere dingen, hij leefde voor zijn vak. Hij berekende en overdacht, hij reisde en bouwde; in zijn hersenen was alleen zijn werk.

Hij had een schitterende toekomst voor zich. Hij was een man geschapen voor het vak, een techniker uit één stuk, een man van ijzer.

Zijn prestaties werden bekend, men noemde zijn naam. Nonnie hoorde van hem, las van hem. Welk een man, welk een man was dat!

En toen is het gebeurd dat de wereldsche Nonnie haar verlangen zoo sterk voelde worden, dat ze zich inscheepte naar Indië, ze wilde hem zien. Hij had haar toch eens liefgehad, gekust op een schoonen lentedag.

Ze kwam en stond voor hem op zekeren morgen. Hij schrok, ze biechte haar liefde, hij had medelijden met haar en groef in zijn verleden naar zijn oude bewondering. Zijn hoofd was zoo vol cijfers, hij wist niet goed. . . . Mocht dit wel, hij hoorde aan zijn werk, bij het ijzer, was dit niet weer dat slechte van toen?

Maar Nonnie's liefde was zoo echt en Nonnie zoo bekoorlijk, dat hij er voor zwichtte. Toen kwamen de gelukkigste dagen zijns leven. Hij trouwde haar en zij leefden hun heerlijke liefde uit.

Het was hem nog het leven van een droom. Hij kon niet meer denken aan zijn werk, aan zijn plicht, hij leefde

en laag in de struiken was een wemeling in de blaren, die langzaam vervloede met den zinkenden dag. En toen eindelijk ver en bloedrood de zon zonk achter de dennen, was dadelijk het bosch vol levende stilte. De droom van het knaapje huiverde naar het einde. Zwijgend liepen ze verder, maakten gerucht als doode takjes kraakten onder hun voet en schreiden dan stil voor zich heen in hun plotselinge angst. Boven, heel hoog, dreven donkere wolken aan, als zware bedekking van het zwaar-stille bosch.

Toen liet het meisje het knaapje los en voor dat hij wist, wat gebeurde, vloog ze heen door het loggrootte hek naar het licht van haar oude kasteel.

En toen ook brak de droom van het knaapje voorgoed en hij wist het harde werkelijkheid, dat hij stond alleen in den nacht, moe en verdwaald tusschen de sterke stammen van het avondwoud.

Wie zal hem helpen den weg weer te vinden, den zonneshijn en den droom?

ASKROT.

Vereenigingen.

Geloof en Openbaring.

Lezing van Dr. C. E. Hooykaas uit Vlaardingen op 12 Januari op verzoek van de Studentenvereening ter Behandeling van Ethische en Godsdiensstige Vraagstukken.

Na een korte inleiding over den aard der vereeniging voor welke hij spreekt, en over de wenschelijkheid van intense overtuiging naast universeele kennis, komt spreker tot zijn onderwerp.

Hij beschrijft achtereenvolgens het wezen van de beide begrippen: openbaring en geloof. Openbaring, de mededeeling Gods aan den mensch, geloof, de menschelijke ervaring van Gods kracht en zijn zoeken naar deze ervaring. De twee woorden duiden denzelfden weg aan, maar in twee richtingen; van God tot den mensch, van den mensch tot God. Geloof is niet het verstandelijk aannemen maar het gevoelig speuren en zedelijk ervaren van hoogere Macht. Openbaring is niet één feit in de Geschiedenis, maar de eeuwige mededeeling Gods, waardoor de Absolute onze God wordt, kenbaar door Zijne Openbaring, gekend door ons Geloof.

Men vindt de uitdrukking hiervan in de beroemde aanhef van het 4e Evangelie: „In de beginne (of van de aanvang af) was het Woord. Het Woord is o.i. de openbaring Gods.

Men heeft ten allen tijde bij deze uitdrukkingen aan Christus gedacht. De uitspraak van Johannes geeft een inleiding op zijn Evangelie aangaande Jezus Christus. Af

(Zie verder Tweede Blad).

in een roes. Hij wilde weer de wereld kennen, zich ontwikkelen: kunst, muziek en liefde. Hij wilde weer zoeken die levensfijnheid en veelzijdige beschaving, waar hij altijd buiten had gestaan. Zoo vergingen dagen en maanden.

Nonnie met haar onrustige natuur was geboren voor eeuwige désillusie. Hij had haar zijn mannelijke liefde gegeven, zeker, maar hij viel haar nu vreeselijk tegen. Hij was zoo ruw, zoo vierkant en ze miste de weelde, de fijnheid van haar vroeger leven zoo, zonder dat hij er iets van kon vergoeden.

Hij leefde nog in een roes. Hij was niet gelukkig, maar wel slecht, dacht hij. Hij voelde dat Nonnie niet goed was, ze was zijn passie, hij vergat zijn plicht.

Toen gebeurde het ongeluk te A . . . Hij had het moeten voorkomen. Het scheen dat de eerst zoo schitterend lijkende toekomst voor hem verwoest was. — Toen stierf Nonnie.

Hij begroef haar en streed met zich zelf als op dien lentedag bij het zonnesterven. Hij overwon ook nu. Alle levensgevoel moest hij wegdoen uit zijn hart, hij moest leven voor zijn werk, voor zijn plicht.

Ik heb gezegd, dat hij een man van ijzer was. Hij wist zich te herstellen, hij kon alle moeilijkheden overwinnen, hij werd de machtige techniker, die hij eens beloofde te worden.

Hij heeft diepe ravijnen overbrugd met het ranke, taaie ijzer, hij heeft spoorwegen aangelegd door de meest onbegaanbare bosschen en bergen, hij is een machtig man, die met zijn techniek heerscht over menschen en natuur.

In zijn denken is alleen zijn vak; hij is een man van ijzer. Of hij gelukkig zou zijn?

CHÉTIC.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 15 FEBRUARI 1912. No. 18.

gescheiden van alle historische vragen betreffende Jezus van Nazaret, mag iedere christen, van welke richting ook, zeggen, dat in Christus Gods schoonste openbaring gebracht is.

Afgescheiden van de historische persoonlijkheid van Jezus! Men heeft dit overal gevoeld alhoewel niet steeds met bewustheid. Verscheidene voorbeelden van Roomsche, Calvinistische en moderne zijde zijn hiervan bij te brengen. Christus werd reeds van ouds als de schepper der wereld, de wetgever van Israël en de bezielende geest Israëls profeten genoemd. Zoo is hij de verpersoonlijking van Gods openbaring in het verleden en evenzoo wordt overal gevoeld, dat wij in het Christusbeeld de uitdrukking vinden van Gods openbaring voor dezen tijd, wat in 't ouderwetsche rijmpje aldus uitgedrukt is:

Waar' Christus duizendmaal in Bethleem geboren,
En niet in u, dan waart gij toch verloren.

In heden en verleden ziet de christenheid in de figuur van den Christus de uitdrukking van hoogere wil en hoogere beloften, die God ten allen tijde geopenbaard heeft en nog openbaart. Omdat dit vrome spel met den Christusnaam niet naïef meer is, maar kunstmatig bedenkfel wordt en onbegrepen blijft bij een goed deel van het volk, komt het spreker eerlijker en wijzer voor het te staken en eenvoudig van Gods openbaring te spreken, als het onvergankelijke levensfeit, door ons geloof waar te nemen. De vrome is zich bewust dat hij niet blindelings zoekt, maar in zijn geloof den zelfden weg gaat dien God tot hem ging.

Hoe dienaangaande zekerheid te verkrijgen? Men heeft gezegd: onze eigen gevoelens misleiden, wij hebben een objectieve zekerheid noodig, los van eigen geloofsovertuiging.

Men heeft daarvoor zich de erkenning geëischt van een bijzondere openbaring, 't zij in de kerk gegeven, 't zij in de persoon van Jezus; door de handhavers van deze bijzondere openbaring is het terrein van deze echter al meer beperkt. En over de geheele linie heeft het hier het uitwendig van vrienden vreemde aanvallen te doorstaan, die van jaar tot jaar in getal en kracht toenemen. Eigenaardig dat de ongodsdienstigen dikwijls met de réchtzinnigen mee oordeelen en het er voor houden dat geloofszekerheid eerst door een bovennatuurlijke openbaring (die zij echter niet kunnen aanvaarden) zou gegeven worden. Daar tegenover wordt opgemerkt dat zekerheid voor 't gemoed alleen uit het gemoed geboren wordt, en geen steun van buiten toelaat of behoeft.

De moderne richting ontkent dat er een bijzondere openbaring, wezenlijk van de algemeene te onderscheiden, bestaat en stelt tegenover haar deze tweevoudige waarheid, dat bij innerlijke ervaring niemand aan uitwendige autoriteit behoefte heeft, en dit laatste zonder ervaring geen gezag zou kunnen geven; wat het geloof zonder bemiddeling geboren doet worden in den menschenziel. Des te meer dringt zich de noodzakelijkheid van versterking onzer natuurlijke geloofskracht op.

Met een opwekking tot aandacht voor het ons ingeschapen geloof en bewustwording en versterking van de positiviteit van geloof bij zijn gehoor, eindigd spreker zijn alleszins interessante lezing.

Ingezonden Stukken.

Geachte Redactie.

Als lid van de Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels (Secretariaat te Woudenberg, provincie Utrecht) vervul ik hiermee de aangename plicht U te wijzen op het grootsche werk, dat deze Vereeniging tot stand heeft gebracht en nog hoopt te brengen. Zij behoeft in haar streven zowel daadwerkelijke als financiële steun. Gelukkig vindt de roep naar vogelbescherming hoe langer hoe meer ingang in ons land. De ingenieurs kunnen, doordat hun betrekkingen hen naar alle oorden van ons land roepen, zoo zij willen, uitermate goed medewerken met bovengenoemde vereeniging. Wordt daarom begunstiger of lid van haar, steunt haar zooveel ge kunt, Nederland zal U er dankbaar voor zijn. Kan „Vrije Studie” ons niet in de gelegenheid stellen een lezing hierover te hooren van den heer Thijssse?

Geachte Redactie, ik dank U voor Uwe welwillende opname.

H. W. H.

Berichten en Mededeelingen.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAACKLUB.

Donderdag 8 Februari had de interacademiale wedstrijd Philidor—D. S. S. plaats te Delft.

De uitslag 4—4 voldeed niet aan de verwachtingen. We hadden meer verwacht van onze spelers. Kampioenkansen zijn nu geheel verkeken. Morphy uit Leiden staat ver bovenaan.

De uitslag van de verschillende partijen is:

Philidor (Amsterdam). (Wit)		D. S. S. (Zwart).
Cool	1—0	Elzas.
N. N. (v. A.)	0—1	Boom.
Jagerink	0—1	Norden.
de Brauw	0—1	Babinet.
Mijnlieff	1—0	Leyh.
Stoll T. T.	1—0	de Lange.
de Koning (Boiss)	0—1	Edersheim.
v. d. Bergh	1—0	v. d. Velde.
Totaal	4—4.	

Donderdagmiddag 29 Februari wordt de laatste interacademiale wedstrijd gespeeld en wel Lasker—D. S. S. te Delft.

—o—

CIVIEL- EN BOUWKUNDIG GEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”.

In het einde dezer maand zal de nieuwe uitgave der „Examenboekjes” het licht zien. Deze zullen thans bevatten de opgaven over: Theoretische en Toegepaste Mechanica, Hydraulica, Landmeten en Waterpassen, Geodesie en Kleinste Vierkanten, loopende tot en met die van Januari 1912.

De prijs is vastgesteld op f 0,75 voor leden en f 1,— voor niet-leden.

—o—

CIVIEL- EN BOUWKUNDIG LEESGEZELSCHAP.

Boekverkoop op Maandag 19 Februari, des middags 4 uur in Zaal 4 der T. H.

Ten verkoop zullen worden aangeboden:

Ingenieur.
De Bouwwereld.
Le Genie Civil.
Th. Engineering Record.
Beton und Eisen.
Der Eisenbau.
Architectural Review.
Zeitschr. des Oest. Ing. und Arch. Verein.
HET BESTUUR.

—o—

INDISCHE VEREENIGING.

Algemeene Bijeenkomst op Zondag 18 Februari a.s. des namiddags ten 2½ uur in het Café „Hollandais”, Groenmarkt, te 's Gravenhage. Voordracht door den heer Mr. J. H. Abandanon, over „Het samengaan van alle volkeren op den weg van vooruitgang”. Beschouwingen in verband met het rassencongres te Londen in Juli 1911.

Voor iedere belangstellende toegankelijk.

—o—

MIDDELBARE TECHNISCHE SCHOOL „AMSTERDAM” TEVENS KWEEKSCHOOL VOOR MACHINISTEN.

De eind-examens aan bovengenoemde school, afgenomen door eene commissie bestaande, behalve uit eenige leeraren der school, uit de heeren C. L. Brunings, oud-fabrikatiechef van de beetwortelsuikerfabriek „Holland”, J. A. G. Job, ingenieur van de Kon. Mij. „De Schelde”, Jb. de Kuijser, directeur der Vereeniging tot bevordering van rookvrij stoken en H. A. Romijn, electrotechnisch ingenieur, hadden tot resultaat dat het Diploma voor Werktuigkundige kon worden uitgerelkt aan:

V. M. Cornelius, J. S. V. Fransen, C. F. Hagenzieker, F. J. F. Karthaus, M. A. P. van der Kuijl, C. G. M. Perk, H. H. Pickhard, A. W. Stunbergh en J. Ch. M. Wong-Lung-Hing en voor suikertechnicus aan J. E. Sorugman en L. J. van Lierop, die reeds het diploma voor Werktuigkundige hadden verkregen.

Lijst van Vergaderingen.

D. S. Debating-Club.

Donderdag 22 Febr. Vergadering Leeszaal Soc. Phoenix, 8 uur. Inleider: Dr. Th. v. d. Waerden, over het Algemeen Kiesrecht.

Vrije Studie.

Donderd. 22 Febr. Lezing van Dr. John R. Mott over: The importance of the World's Student Christian Federation in promoting world-peace and internationalism.

D. S. Debating-Club „Logika”.

Maandag 26 Febr. Lezing van Dr. John R. Mott, (voor leden en introduce's) 's nam. te 2,30, op de Soc. van den D.S.B. Onderwerp: „The technical students and the social questions of this time”.

Sanctus Virgilius.

Donderdag 29 Febr., Donderd. 7 en Donderd. 28 Maart.

N. C. S. V.

Lezingen van Dr. John R. Mott in de Grootte Doelenzaal, 's avonds 8 $\frac{1}{4}$ uur.

Woensdag 21 Febr. The influence of students in the modern world.

Vrijdag 23 Febr. Student temptations.

Maandag 26 Febr. The source of power in the life of the student.

Dinsdag 27 Febr. Religion a matter of the will.

De lezingen duren ruim $\frac{3}{4}$ uur.

ADVERTENTIE.

Een OFFICIER biedt wegens vertrek ter overname aan zijn

Gemeubileerde Kamers

gelegen vlak bij het station en bij de stoomtram, f 20.— per maand. Uitstekende verzorging. Onmiddellijk te aanvaarden. Brieven onder No. 5959 Bureau van dit Blad.

Het van ouds bekende adres is: ———

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor net gedragen Heerenkleeding.

C. MENSEST Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

D. C. M. JANSSEN,

Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY	◇	f 2,—
„ „	SPECIAL	„ 2,20
„ „	WHITE LABEL	„ 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY		„ 2,20
HAIG A HAIG	„	„ 2,20
BLACK AND WHITE	„	„ 2,50
KING GEORGE	„	„ 2,50

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor gedragen kleederen. Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELEI.

OFSCHOON

„SCHOLS LANDMETEN EN WATERPASSEN”
uitverkocht is en voor den volgenden cursus geen nieuwen druk verschijnen zal, ben ik in de gelegenheid nog eenige exemplaren van dit werk te leveren zonder prijsverhooging, dus voor f 4,40 per exemplaar. Heeren, die van dit aanbod gebruik willen maken, wordt in overweging gegeven spoedig te bestellen.

Technische Boekh. en Drukkerij J. WALTMAN JR.,
BINNENWATERSLOOT 33—35.

VERSCHENEN de derde druk van het 1^e deel der

OPLOSSINGEN DER WISKUNDIGE OPGAVEN VAN DE PROPAEDEUTISCHE
EXAMENS DER TECHNISCHE HOOGESCHOOL TE DELFT.
MET NIEUWE OPGAVEN.

De prijs is verlaagd en op f 2,75 gebracht.

De derde druk verschilt van de vorigen o. a. hierin, dat de opgaven van de oplossingen gescheiden zijn, waardoor men niet in de verleiding komt, om van de aangeboden hulp te spoedig gebruik te maken.

De opgaven van Beschrijvende Meetkunde zijn weggelaten, daarentegen zijn de opgaven voor B. I. T. en M. I. opgenomen.

A. E. E. KLUWER — DEVENTER.